

Konfirmationshögtid.

Det är Kristi förklaringsdag idag. Och Jesus har i texten tagit med sig några av sina vänner och lärjungar upp på det vi brukar kalla för förklaringsberget. Och väl däruppe utspelar sig den för oss ganska märkliga scenen vi nyss läst. Hur Jesus träffar de gammeltestamentliga personerna Mose och Elia. Två sedan länge döda män, men som båda i sina liv mött och talat med Gud uppe på ett berg. Mose slöt förbundet och fick stentavlorna. Elia anade Gud i den stilla susningen utanför sin grotta.

Lärjungarna såg det som en syn, kanske kan det liknas vid en religiös upplevelse. Något som oftast är svårt att förklara då de ligger bortanför våra vanliga erfarenheter. Och vad som egentligen blev förklarat för dom det kan man undra. Men kanske knöts det ihop för dom. Det vi idag kallar för gamla testamentet, Israels historia och Jesus. Synen bekräftade, Jesus var den han sa att han var. Och rösten berättar, precis som när Jesus föddes. "Detta är min son, den utvalde." Ja, kanske något förklarades för vännerna, som följde med upp på förklaringsberget, kanske gjorde upplevelsen att livet aldrig blev detsamma mer.

Även om lärjungarna var med om något alldeles extra, något få av oss nånsin kommer att få uppleva. Så tror jag at det här med förklaringsberg. Det är något vi alla, då och då kan få förmånen att bestiga. Tillfällen då vi stiger upp från det vanliga, får överblicka skeenden, uppleva nånting stort och kanske göra upptäckter. Jag tror att ett konfaläger på Koviken kan vara ett förklaringsberg. Ett tillfälle då man får fylla sig själv och sin tanke. Göra upptäckter tillsammans med vänner. Och visst är tre veckor på Koviken nått alldeles extra. Och jag tror att något har börjat bli till en förklaring. Vi har fått uppleva, tänka och formulera oss. Känna av en stark gemenskap och vara med om dop. När man är mitt i det känns det man är med om närmast märkligt självklart. Men med lite perspektiv kommer vi nog att se att våra tankar innan lägret börjat falla på plats. Hur det blev till ett förklaringsberg för oss.

Men det är ju så med det som är nått alldeles extra, det tar slut nån gång. Likadant är det med förklaringsberg. Det går inte att leva på dom, man måste ner till det vanliga igen. Petrus försöker, han vill permanenta upplevelsen, stanna kvar i det som sker och erbjuder sig att bygga hyddor, då kan dom ju stanna kvar. Men som så ofta när man försöker fånga en upplevelse så försvinner den för en. Likadant är det tyvärr också med konfaläger på Koviken, dom måste också ta slut. Och man får lov att gå ner från berget och tillbaks till det vardagliga. Men inte heller vi är desamma vi var innan lägret började, nånting har hänt med oss.

Det finns bara en värld och det är Guds värld.. Men det är inte alltid så lätt att se Gud, här och nu hos oss. Den här världen rymmer mycket vardag, vanlig vardag, så är det också i trons värld. Och kanske är det så det ska vara...

”Det vanliga är det trygga för oss, även om det skulle betyda mörker” skriver Ylva Eggerhorn . Men i Guds värld, med all sin vardag finns det också plats för förklaringsberg. Tillfällena, kanske bara korta som ett ögonblick. Men stunder då något händer, då tillvaron för ett ögonblick och vidgades. En tanke, en känsla, en röst...

Själv har jag en stubbe i skogarna runt kärringsjön hemma i Täby. Jag slår mig ner, och kanske, kanske kommer stunden till mig. Just kommer till mig. Lärjungarna kliver inte upp på berget på eget bevåg, det är Jesus som tar med dom upp, det är han som liksom låter det ske. Vi kan skapa förutsättningar, vi kan öppna våra sinnen, vara lyhörda, kanske sjunka ner i en kyrkbänk. Men det är nått annat som kommer till oss, nån annan som låter det ske.

Men livet är som sagt inte bara förklaringsberg. Ibland kan det upplevas som oändligt lång mellan topparna. Och det var bara tre av lärjungarna som fick vara med om det ofattbara. De andra nio som kanske höll på med livets praktiska trivialiteter vid bergets fot fick inte följa med, i alla fall inte den här gången. Men de var inte mindre eller sämre lärjungar för det. Och ner, tillbaka till den triviala och ibland kampfyllda tillvaron tog Jesus de tre som följt med. För det var deras egentliga plats. Och det var och är också Jesus plats. Mitt i det vanliga, mitt i det vardagliga.

Sången: kom ner.

Nej det är inte bara synen, i det obeskrivliga uppe på ett berg som Jesus blir förhärligad. Visst finns det nått härligt med Gud mittibland oss. I alla fall är det den tanken som för mig väcker lovsången till liv.